

УДК 821.161.2-2.09

DOI 10.35433/philology.2 (90).2019.33-42

ЖІНОЧІ ОБРАЗИ У ВІРШАХ КЛИМЕНТІЯ ЗИНОВІЄВА

О. В. Щербак*

У статті здійснено спробу дати уявлення про те, як змалював жінок у побутовому середовищі український поет кінця XVII – XVIII ст. Климентій Зиновійв. Окрему частину творів він присвятив жінкам, яка так і називається "Про жінок, усякого їхнього чину, тобто про добрих і про лихих" і нараховує близько тридцяти поезій. Однак у "жіночі" вірші можна також зарахувати й понад десяток творів, присвячених чоловікам, розділ про яких іде одразу за жіночим і продовжує його.

У творах Климентій Зиновійв звертався до найрізноманітніших випадків із життя жінок, особливостей їхніх характерів і побутових звичок. Хоча, на перший погляд, може скластися враження, що поет продовжує мізогінну традицію щодо трактування жінки як гріховної й небезпечної для чоловіка особи, але насправді в багатьох віршах Климентій Зиновійв висловлює своєрідні помірковані й часом навіть прогресивні погляди на питання шлюбу, материнства, стосунків у сім'ї тощо. Якщо ж поет різко засуджує жінку, то за ті самі гріхи та проступки він так само засуджує й чоловіка, а також вважає, що добра та благовірна жінка заслуговує на повагу й довіру від свого чоловіка. Образний арсенал у зображенні жінок у К. Зиновієва скупий, у текстах віршів переважає описовість, відсутні жіночі портрети та їхні індивідуальні характеристики.

Проаналізувавши ключові поезії Климентія Зиновієва, присвячені зображенню жінки, можемо зробити висновок, що він мав досить різнобічні погляди щодо питання шлюбу та жіноцтва, що свідчить про високий рівень освіти, морального виховання й багатого життєвого досвіду поета. Виявлено, що у творах Климентій Зиновійв відходить від усталених в епоху Середньовіччя норм трактування жінки як другорядної особи, а відводить їй місце поряд із чоловіком і здебільшого судить їх однаково, незважаючи на те що нерідко апелює до Святого Письма й висловлює стереотипні тези минулих епох. З огляду на сказане можна припустити, що вірші про жінок були написані в різні роки, а отже, і переконання поета могли змінюватися.

Ключові слова: жінка, чоловік, дружина, бароко, погляди, стереотип, мізогінія, чернець, поет, Святе Письмо, мотив, шлюб, сім'я, вдова, дівиця.

* кандидат філологічних наук, асистент
(Київський національний університет імені Тараса Шевченка)
scherbak_vi@ukr.net
ORCID: 0000-0001-5191-7212

WOMEN'S CHARACTERS IN THE POETRY OF KLYMENTII ZINOVIIV

O. V. Shcherbak

The article attempts to provide insight regarding the portrayal of female characters in domestic environment at the end of XVII, beginning of XVIII century by Ukrainian poet Klymentii Zinoviiv. He dedicated a work named "About women, any of their rank, good ones and evil ones" to women that includes around thirty works of poetry. Therefore more than a dozen verses dedicated to men can be included into the category of "female" poetry, the chapter about men directly follows the female chapter and continues it.

Klymentii Zinoviiv addresses various events from women's life and describes traits of their character, household habits. Although at first sight it may seem that the poet continues the misogynistic tradition of treating a woman as a sinner, it is evidenced that Klymentii Zinoviiv expresses moderate and sometimes even progressive thoughts on the questions of marriage, motherhood, relationships in the family.

The poet harshly condemns a woman, but he also condemns a man for the same sins and faults, also he believes that a kind and faithful wife deserves respect and trust from her husband. Zinoviiv's selection of figures of speech is limited, verses are mostly descriptive, female portraits and individual characteristics are absent.

As a result of an analysis of main works of poetry of Klymentii Zinoviiv that are dedicated to the portrayal of a woman it can be concluded that he had a variety of views on the ideas of marriage and womanhood, which shows poet's high level of schooling, moral education, and vast life experience. It is investigated that Zinoviiv moves away from the norms of Middle Ages in his works that portray a woman as an inferior human being, instead he sees her being equal to a man and in most cases judges them equally, even though he often appeals to the Scripture and expresses stereotypical arguments of the past periods. To draw a conclusion it can be assumed that verses about women were written in different years, consequently poet's worldview might have been changing.

Keywords: woman, husband, wife, baroque, views, stereotype, misogyny, monk, poet, Holy Scripture, motive, marriage, family, widow, maiden.

Постановка проблеми.
Українська література епохи барокко вже цілковито відрізнялася від літератури середньовічної, чому сприяли бурхливі події всередині й другій половині XVII століття. Спочатку спалах козацьких повстань, потім національно-визвольна війна Богдана Хмельницького й утворення Гетьманщини – усе це сформувало самосвідомість українців, а відтак, вплинуло на їхній спосіб мислення. Якщо в середні віки письменники найперше звертали увагу на релігію та історію, то за доби бароко до розповсюджених тем книжників, зокрема поетів, додалася й побутова.

Одним з найвизначніших митців давнього часу, який залишив нам чималу спадщину з кількості творів, був ієромонах Климентій Зиновій, автор збірки поезій кінця XVII – початку XVIII ст., де змалював

найрізноманітніші аспекти побутового життя українського люду. Окрему частину доробку Климентій Зиновій присвятив жіночій темі, яка так і називається – "Ω жєнахъ розны(х), всякого чину и(х). То єсть ω добры(х) и о злыхъ" і нараховує близько тридцяти поезій, а також трохи більше десятка творів, присвячених чоловікам.

Аналіз останніх досліджень.
Історія дослідження творчості Климентія Зиновієва сягає другої половини XIX століття. До аналізу діяльності Климентія Зиновієва звертався П. Куліш, на якого, зокрема, твори Климентія про жінок справили досить негативне враження. С. Єфремов називав поета "графоманом" і не бачив особливої цінності в його віршах. І. Франко, чиє ставлення до митця було м'якшим і поблажливішим, назвав його "дитям

свого часу". У ХХ–ХХІ століттях особистість Климентія Зиновієва і його віршовані твори цікавили таких дослідників, як М. Возняк, Д. Чижевський, В. Крекотень, В. Шевчук, який, зокрема, назвав літературний доробок Климентія Зиновієва "книгою буття українського народу", архієпископ Ігор (Ісиченко), П. Білоус та інших фахівців з давньої української літератури. Вагомий внесок у дослідження життя й творчості поета зробила В. Колосова в монографії "Климентій Зиновій". Із найновіших досліджень на тему творчості поета можна виокремити роботи М. Кулієвич "Лінгвогеографічний пошук місця навчання Климентія Зиновієва", М. Меркулової "Тема праці у віршах Климентія Зиновієва і байках Григорія Сковороди" та "Тема мандрів творчості Климентія Зиновієва та Григорія Сковороди", В. Циганенко "Козацькі барокові мотиви в епіграфічних творах Климентія Зиновієва", Л. Семенюк "Стильова природа творчості Климентія Зиновієва" та інших науковців.

Новизна дослідження. Хоча подекуди літературознавці торкалися теми жіноцтва у творах Климентія Зиновієва, як, наприклад, уже згаданий П. Куліш чи І. Франко, проте ця частина доробку поета досі залишається малодослідженою. Проте вона має цінність не лише для глибшого аналізу творчості давнього митця, його поглядів і переконань, а й як джерело для пізнання особливостей ставлення до жінки в українському суспільстві з історичного погляд.

Мета статті – з'ясувати та дослідити типологію жіночих образів на матеріалі поетичних творів Климентія Зиновієва.

Завдання наукової статті полягає в тому, щоб виявити у творах Климентія Зиновієва жіночі образи, проаналізувати їх, з'ясувати їхнє художнє значення та ставлення до

них автора, що дасть змогу зробити висновок про погляди та переконання поета.

Наукова методологія дослідження ґрунтується здебільшого на описовому та історичному методах, з окремим використанням герменевтики, складовою частиною якої є християнська екзегетика, що зосереджується на тлумаченні Святого Письма,

Виклад основного матеріалу. Вірші про жінок починаються поезією "Ω множествѣ жѣнъ: сирѣчь яко болшѣ на все(н)но(и) обрѣтається пола жѣнска: не жѣмуже(и)ска", де зафіксовано демографічну ситуацію періоду Руїни, коли після довго тривалих війн козаків і простого селянства проти польської шляхти, московської експансії та кримсько-турецьких загарбників в Україні різко зменшилося чоловіче населення і її називали "країною вдів". Таке явище було засвідчене у творах іноземних мандрівників, наприклад, Гійом Левассер де Боплан в "Описі України", створеному в середині XVII ст., де він пише про нібито традицію українців, коли "дівчата залицяються до хлопців" [3: 95–98], що, імовірно, було наслідком нестачі чоловіків по селах та містах України. У цьому вірші, який, на перший погляд, лише описує історичний факт, уже відбивається стереотипне для тих віків ставлення Климентія Зиновієва до жінок: "Еднакъ на(д) жѣнамибѣгда(а) муже(м) ве(р)хъмѣти: / а імънедалъмуже(и)ски(х) рѣчи(и) разумѣти" [5: 97]. На цей уривок можна подивитися з іншого боку: поету прикро за жінок, яких Бог від початку зробив слабшими й тендітними та ще й позбавив їх помічників-чоловіків.

Наступний вірш "Ω злы(х) жѣна(х), ім(ѣ) же нико(г)да не яты вѣры" нагадує відповідний фрагмент з "Моління" Данила Заточника [9], де автор, наслідуючи християнське трактуванням жіночого начала, так

само застерігає від згубного впливу жінок. Природно, що Климентій Зиновійв згадує в цьому вірші й гріхопадіння перших людей, причому, як заведено, всю вину покладає на жінку, тобто на Єву – "Бо и Ада(м) пре(з) жену ласкибжо(и) о(т)паль: / ивве(с) ми(р) навѣ ки бы(л) сме(р)тно(и) кля(т)вѣ о(т)да(л)" [5: 97]. Ця думка взагалі була надзвичайно поширеною й популярною в Середні віки й у Новий час, особливо серед духовенства, до якого належав і Климентій. Далі ж він її розвиває, наголошуючи, що не тільки Адам зазнав горя через Єву, а й "поневажъ о(т) женъ и сты(м) ско(р)бы бывали: / ко(г)даещѣ на земли себѣ пробували" [5: 98].

Однак не слід засуджувати автора за такий його погляд на жінок, бо ж, зрештою, він висловив старий, як світ, постулат, запозичивши його зі Святого Письма. Від себе ж додав, що "правда и жена женѣ естъ неравна: / якъ в ншо(м) ннѣ вѣку також де и здавна" [5: 98], а потім наголосив, що "а ще бы им ти еднакъ таяжъ жена: / ипре(з) мтѣ(р) бывае(т) ско(р)бѣи грѣху вина" [5: 98], тобто якими б не були жінки, але чоловіки мусять їх приймати і поважати хоча б тому, що в кожного матір теж є жінкою, а як відомо, Бог заповів шанувати й слухатися однаково обох батьків. У цьому вірші, який уміщено на початку аналізованого циклу, Климентій Зиновійв висловлює думку, яка може здатися програмною, хоча він сам далі безліч разів собі суперечить: "Теды кды (б) хто ре(к), створи(л) бгъ на згибе(л) роду / лю(д)скому жены: нонѣ(ст), ле(ч) для чиста плоду" [5: 98]. Насправді ж ці рядки можна трактувати по-різному. З одного боку, це видається типовою думкою чоловіка із середньовічним мисленням, за яким жінка створена винятково для того, аби народжувати

дітей. Але з іншого – ці слова можуть мати й ширший, глибший зміст: хоча чоловік часто-густо й потерпає через жінку і навіть гине, але не слід забувати й того, що саме жінка подарувала йому життя.

Логічне продовження тема "злий жон" отримала у вірші "О жена(х) сва(р)ливыхъ, и злоязычны(х)", де Климентій Зиновійв знову звертається до Біблії, цього разу цитуючи Притчі Соломонові: "Рекъ Соломо(н), лу(ч)шѣ со (л)во(м)ъ в(ѣ) пустыни жити: / нежели со женою злоювдому быти" [5: 105]. У цій поезії автор висловлює щире співчуття усім чоловікам, яким будь-коли доводилося прожити свій вік зі злими жінками, бо не тільки зараз спостерігаються такі нещастя, а й "якоже негды(с) бѣста в старода(в)немъ вѣку" [5: 105]. Тут Климентій Зиновійв, потрапивши під стереотипи свого часу, каже, що щасливий той чоловік, який не кориться своїй злій жінці, "и що я(к) бѣстии по ребра(х) часто давае(т)" [5: 105], а в кінці вірша взагалі радить чоловікам, які хочуть удостоїтися райського блаженства після смерті, злу жінку "на кожды(и) де(н) киємъ пары(т) не лѣнисл" [5: 105]. Очевидно, що такі явища часто-густо мали місце у тодішньому українському суспільстві, однак, слід пам'ятати, що Біблія закликала чоловіків любити своїх жінок.

Схожі мотиви простежуються у вірші Климентія Зиновієва із чоловічого циклу: "О человѣку. окая(н)номъ то(м)ъ, в котро(г)[о] жона старшаа, а не онъ самъ мужъ", де автор, укотре застерігаючи нерозважливих чоловіків довіряти своїм підступним дружинам, які можуть навіть підсипати їм отруту в їжу, подає цілу низку порад у такому випадку:

"А та(к) окая(н)ничѣ напро(д) са(м) некуша(и):
неха(и) жона пие(т) пе(р)шгья(ст), менѣ слуша(и).
А гды (б) сама напере(д) скушати не мѣла:

то го(р)шкóмъ або киємъ косни(с) эитѣла.
Або цу(р)кою скруты ε(и) руки и нóги:
жебы не перелѣзла и чре(з) два пороги.
Або звяза(в)ши посади к(ѣ) гарячо(и) пѣчи:
щó(б) припе(к)лиса ѡну(и) шатанскіє плѣчи.
А не мѣлъ бы(с) та(к) я(к) тлачу частоваѣти:
бúде(ш) до сме(р)ти свов(и) лютѣ погибáти" [5, с 115].

На перший погляд, Климентій Зиновійв виголошує ортодоксальні, мракобісні речі, немов якийсь аскет-фанатик, у якого одна тільки згадка про жінку викликає нечувану огиду, та ще й використання турецького слова "шайтан" замість "чорт" чи "диявол" нібито каже про те, що хоч Климентій Зиновійв і вважає мусульман невірними, але з їхнім поглядом на жінок цілком згоден. Певно, саме це свого часу так обурило П. Куліша, який вважав, що поет змалював у творах жінку "пекельним виплодом" [10, с. 23]. А оскільки чоловік поставлений над "жінкою", то й має її вчити, як батьки вчать дітей, з чого й може видатися, що книга Климентія Зиновієва мало не співзвучна з московським "Домостроем" XVI століття, який теж свого часу звинувачували в гострих випадках проти жіноцтва.

У вірші Климентія Зиновієва у фразі "І пе(в)наа то рѣчѣ(ст), же такаа проклята: / бо о(т) бѣа и люде(и) ласка то(и) о(т)нята" [5: 105] бачимо, що поет розцінює причини "злови" жінок неоднозначно, перекладаючи вагому частину провини в цьому на Бога, який створив їх такими, а також на людей, які їх відштовхують і не мають до них доброти й милосердя, як Каїн, котрого штовхнула на страшний злочин Божа неласка.

Красномовні біблійні мотиви простежуються у вірші "Ω женахъ и ѡ двицахъ, и о писме(н)ныхъ че(р)ницахъ", яку В. Шевчук назвав переспівом Першого послання Апостола Павла до Тимофія, де говориться: "Нехай жінка навчається мовчки у повній покорі. А жінці

навчати я не дозволяю, ані панувати над мужем, але бути в мовчанні" (1-е Тим. 2, 11-12). Климентій Зиновійв же у цьому вірші йде за традиціями Середньовіччя, коли вважалося, що жінці не обов'язково вчитися читати й писати. На цьому й наголошує поет: "Да(р)мо са види(т) же(н)скъ по(а) звы(к)лъ пи(с)мо учіти: / моглабъ це(р)ковъ и без ныхъ пи(с)ма обходити" [5: 99]. Климентій Зиновійв уважав, що жінка не має права в церкві служити, а тому й письмо їй "без надобності", але називає й іншу причину: "Жена писменна муже(м) просты(мъ) погоржаеть: / и якъ простака цѣле того вничижаеть" [5: 99]. Поет все ж не заперечує вченості жінки, але тільки для кращого розуміння нею священних текстів – "Една(к) ко(т)ро(и) хоче(т)сапи(с)ма научити(с): / неха(и) учитъже(б) вмѣла лѣпшѣ бгу мліти(с)" [5: 100].

Своєрідним наслідуванням текстів Нового Заповіту є також вірш "Ω вдовственны(х) женахъ", уякому Климентій Зиновійв, за прикладом апостола, оспівує чесних вдовиць, які після смерті свого чоловіка не вийшли вдруге заміж і не завели коханців, а тримають своє тіло й помисли в чистоті до самої смерті: "І суди(а) бы(х) на(д) двицѣи(х) че(ст)нѣ(и)ши(х) паче: / звлаца здравы(х) июны(х), тое(ст) млады(х) на(и)паче. / Дѣвы бо пло(т)ски(х) грѣхо(в) себѣ не познали: / а они и познавши, чисто(ст) заховали" [5: 99]. Климентій Зиновійв зауважує, що не та жінка більше варта поваги, яка взагалі не пізнала фізичного кохання, а та, яка пізнала, але змогла утриматися від нього, залишившись вдовою, у чому теж помітна

популярна євангельська думка про праведних удів.

У вірші "Ω заматерѣлы(х) дѣвѣцахъ" Климентій Зиновіїв дорікає молодим жінкам, які "засиділися у дівках", і не тому, що їх не сватали, а тому, що "Z моло(д)шы(х) не хотѣли лѣтъ заму(ж) поступоват(ь), / для того и не хоче(т) таки(х) ниhto и брат(ь)" [5: 104]. Як писав Климентій Зиновіїв в одному з віршів, жінка дана чоловіку найперше для продовження роду, тож його мало цікавлять почуття, духовні якості жінки, а головне, щоб вона мала змогу завагітніти, виносити й народити дитину. Тому молодій, гарній дівчині легше знайти чоловіка, ніж зрілій жінці.

Схожий мотив звучить також у поезії з циклу, присвяченого чоловікам "Ω люде(х) ты(х) не слухне чинячихъ, ко(т)рыѣ жєня(т)са и посягаю(т) невравно(с)тилѣтъ будучи: тоѣ(ст) имє(н)но, жєчасо(м) будє(т) му(ж) ста(р) а жонѧ ве(л)ми молода: аборжонѧ ве(л)ми стара, аму(ж) нѧзбы(т) моло(д), ата(к) мє(ж) таковыми болшъ житѧ зло(г)[о], неже добро(г)[о] того рѧди", у якому автор описує відомі всім випадки "нерівного шлюбу", які широко були розповсюджені в минулі століття, особливо серед людей заможних і знаті. Як видно з назви, Климентій у цьому творі гостро виступає проти таких союзів, які, на його думку, "гідні нагани", тому що таких чоловіка й дружину "І бл҃гослове(н)ство б жїє о(т)б҃гаєтъ: / а нє навѣ(ст) и в ражда в(ъ) до(м) то(и) са всєляєтъ" [5: 116]. Климентія Зиновієва, певно, тут турбує нестільки подружнє щастя "молодих", скільки виконання ними найважливішого обов'язку кожної людини на землі – народження дітей.

Поет продовжує цю думку й у поезії "Ω стары(х) дѣдахъ жєнящы(х)са, и ѿстары(х) баба(х) замужъ ідучихъ", у якій Климентій застерігає мирян від надто пізніх шлюбів. Як переконаний поет,

завичай, такі шлюби трапляються не через душевні почуття, а з чисто матеріальних причин: "І ты(м) дѣломъ дѣды ще інъ стары(и) вымо(в)ляєтъ: / же господынѣ собѣ для худобы немаєтъ" [5: 119], та "хочъ бы по аг҃л(с)ки(и) самоглі обходіти: / еднакъ не зна(в)ши того буду(т) іхъ судити" [5: 119], бо "Бг҃ъ пода(л) маады(мъ) людемъ че(ст)ное малже(н)ство" [5: 119], тоді як старим "лѣпше(и) бы во удо(в)ствѣ сако(н)чити". У цьому вірші помітний мотив популярної в середні віки думки Еклезіаста: "Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом" (Еклез. 3, 1). Господь через своїх учнів заповів одружуватися молодим, а якщо вже хтось з певних причин упустив свій шанс і не взяв жінку чи не вийшов заміж вчасно, то в літньому віці не варто гнівити Бога проти природними речами, тим більше, що, як писав поет, шлюби ці найчастіше укладаються з корисливою метою.

З іншого боку, шлюби в занадто юному віці Климентій Зиновіїв також не схвалює, про що пише у вірші "Ω родителе(х) сочетавающыхъ браку дѣте(и) свои(х) ве(л)ми в(ъ) малы(х) лѣтехъ прежде времени", тобто дівчат до дванадцяти років, а хлопців – до чотирнадцяти, як велять церковні правила. Згідно із словами самого поета, "а то вѣмъ в Ли(т)вѣ малы(х) жєня(т) злє справуют: / що несмыслє(н)ны(мъ) дѣтя(м) свѣтъ ты(л)ко завязую(т)" [5: 117]. В Україні такі шлюби широко не практикувалися, але оскільки Климентій Зиновіїв про це пише в книжці, то все ж поодинокі випадки траплялися.

Климентія Зиновієва цікавить у цьому разі зовсім не фізіологічний бік, а побутовий. Він пише: "Часомъ и dorosлыѣ ста(т)коват(ь) невмѣють: / да вла(с)нє я(к) малыѣдѣти такъ шалѣю(т). / А малы(и) ма(л)жонокъ ѡвше(мъ) статкова(т) небудє(т): / що ожєни(в)са куда по(и)де(т) то забудєтъ.

/ Ата(к) з гола не треба малы(х) снівъ
женит(ь): / не здолью(т) заробит(ь)
хлѣба дши поживит(ь). / Кро(м)
заготовымъ хлѣбомъ буду(т)
пу(д)ростати: / поку(л) навча(т)с(а)та(к)
я(к) люде работати" [5: 117–118].

Інакше розвиває цю тему
Климентій Зиновійв у вірші "О
родича(х) неуважны(х), котрыє свои(х)
дѣте(и) сочетавают(т) браку
насылствіємъ [тоєсть з(ь) примусомъ].
Не имущы(х) [дѣиць або мл(д)нцѣвѣ]
между собою соверше(н)нои любвѣ". У
класичній літературі, зокрема й
українській, тема нещасливих шлюбів
без взаємного кохання, одна з
найпопулярніших, про що згадує й
Климентій Зиновійв: "Естьботого
насвѣтѣвсюда ба(р)зо много: / гдѣ
покидає(т) мужаиде(т) задругого. /
Давпя(т) и другого в тожъ живого
покидаєтъ: / а за(и)шѣдши далеко
блудноса обхо(ж)даєтъ" [5: 114].

У ті ж часи шлюби з примусу
траплялися нерідко, причому
вважалося, що дружина має любити й
поважати свого чоловіка, якого їй
обрали батьки. Климентій Зиновійв же
висловив думку, що не тільки
дружина чоловікові має подобатися,
але й чоловік дружині, тобто поет
визнає для чоловіків і жінок рівні
права на власні почуття:
"Утве(р)ждєніа собѣ не будутъ мѣт(ь)
згола: / жона або му(ж) будє(т)
утѣкати з(ь) двора. / І не буду(т)
доброто сѣбѣ бы ту мѣти: / хо(ч) и
богаты буду(т), и приплодя(т) дѣти"
[5: 113]. Коли молодих одружать за
взаємною згодою, то вони пізнають
справжнє сімейне щастя й спокій, а
їхні батьки, дивлячись на добробут
дітей, радітимуть у серцях своїх: "Оцѣ
же од щерѣ то(и) будє(т) славеселит(ь): /
южегды безра(з)судно не схоче(т)
потопит(ь)" [5: 114].

До питань шлюбу, дівочості й
цнотливості Климентій Зиновійв
звертається ще не раз. Наприклад, у
вірші "О ма(л)жонкахъ по зако(н)номъ
шлюбно(мъ) брацѣ чи(с)то(ст)
тѣлє(с)ную або те(ж) дѣвство до

смє(р)ти в сѣбѣ ховаючихъ". Поет
щиро дивується з поведінки дівчини,
котра, будучи одруженою,
намагається наслідувати Діву Марію:
"Дивнаа тове(л)ми рѣчь, же з жоною
жити; / а кро(м) позна(н)л пло(т)ска
такъ са обходити", а далі додає: "Бо и
ап(ст)лѣ рѣкъ дру(г) друга не
лиша(и)тє: / и ма(л)же(н)ски(м) дѣломъ
в сво(и) ча(с) слутѣша(и)тє" [5: 208].

Схожий мотив має вірш, який з
назвою "О людехъ ты(х), котрыє не
хотя(т) женитиса пре(з) вве(с) вѣкъ
сво(и), и до стары(х) лѣтъ: або и до
самои смє(р)ти", де відображено
рідкісні випадки, коли чоловік воліє
залишатися одинаком, але в
монастир не йде, що з погляду
Климентія Зиновієва виглядає вельми
дивно: "Свѣцки(м) всяки(м) потребно
жоны по(и)мовати: / а не
почє(р)нецки(и) бє(з)женно пробувати.
/ Атота(к) іны(и) пре(з) вве(с) вѣкъ
сво(и) изваляє(т): / ни чє(р)нецѣ анѣ
свѣцки(и) и са(м) о(н) не знає(т)"
[5: 126].

Неприхильно висловившись про
жінок на початку збірки, Климентій
Зиновійв змінює погляд у вірші "О
женахъ з дѣте(и) умираючи(х)", де не
тільки не звинувачує жінку, а й
висловлює щирий жаль і сумм з
приводу їх передчасної смерті: "О б
жєтво(р)чє тоже(с) жалю на(м)
примножаєшъ: / жемтє(р) о(т) дѣтяти
и о(т) насъо(т)быраєшъ" [5: 106].
Климентій Зиновійв уважає
несправедливим, щоб жінка, яка
виконала своє священне
призначення й померла, уважалася
"нечистою": "Ты(л)ко то же вмре(т)
женѣ та не очищенна: / а гды
побожно жила то будєтъ спсє(н)на" і
далі: / "А тѣло хочъ кровію будєтъ
осквє(р)ненно / гды не омьію(т) зє(м)ла
очисти(т) я(к) будє(т) погребєнно"
[5: 106].

Чимало віршів Климентій Зиновійв
присвятив жінкам-грішницям.
Загалом він не ставив собі за мету
оспівувати красу життя; навпаки,
його завдання полягало в тому, щоб

викрити людські недоліки, аби запобігти їм. Частина його творів, присвячених чоловікам, так і називається: "Вѣ(р)ши особныѣ, послѣ жѣнѣ ѿ мужѣхъ добры(х); аболшѣ ѿ злы(х) розны(х), яко же и назадѣ положиѣ(м) ѿ злы(х) многихъ". Ці твори дають змогу зробити припущення, що Климентій Зиновійв не мав якоїсь особливої неприязні саме до жінок – такі ж гріхи він засуджує й у чоловічої статі. У його віршах зринає й популярна ще з Середньовіччя тема згубності "жіночих чарів", через які чоловіки втрачають голову, а відтак нехтують духовним спасінням. У них поет засуджує жінок, які займаються знахарством і ворожінням ("Ѡ бѣоме(р)зскихъ баба(х) шепотницахъ, и ѿ проклятыхъ чаро(в)ницахъ"), які для Климентія Зиновієва, духовної особи, уявляються не інакше, як диявольським поріддям, що, за біблійними законами, заслуговують смертної кари. Так само різко Климентій Зиновійв критикує й блудниць у віршах "Ѡ раждающы(х)са мл(д)нцахъ ѿ(т) нечисты(х) ложе(и)" і "Ѡ жена(х) вко(р)чемница(х) в(ѣ) градѣхъ, а на(и)паче где в поля(х) в ко(р)чемны(х) гостинница(х) блудно живущы(х)". У першому випадку, крім закономірного осуду нешлюбних стосунків, Климентій Зиновійв виступає на захист народжених від них дітей, які не тільки зазнавали в подальшому житті всіляких принижень, а деяких священики іноді відмовлялися охрестити: "А хоча(и) и не хота мусѣла вродити: / тоѣму сѣмъ мы тако(ж) цѣле окр(с)тити. / Кгда(ж) мате(р)няго грѣха ѿ(т)роча не знаѣтъ: / и ѿ(т)ню(д) жа(д)но(и) вины вто(м) дѣле не маѣтъ" [5: 114]

Крім цього, поет застерігає жінок від вбивства дітей, народжених без шлюбу, бо за тодішніми законами таку жінку страчували. Але з іншого боку, Климентій поблажливо ставиться до жінок, які вміють відповідати за свої вчинки: "Да и

матеры ме(н)ши(и) грѣхъ за тоѣ будетъ: / ежели уважывши ѿ(т)роча незгубить" [5: 101]. Він піддає сумніву розповсюджену в ті часи думку, що нібито діти обов'язково мають розплачуватися за гріхи своїх батьків.

Чоловіків же Климентій засуджує за те, що кидають своїх жінок заради коханок або розлучаються і одружуються вдруге, а потім і другу дружину кидають. Застерігає також від надмірних ревностей до своїх дружин, насамперед тоді, коли сам чоловік створює відповідні умови життя, як-от у поезії "Ѡ ревнивы(х) мужѣхъ, котрыѣ ѿ(т)ню(д) свои(м) жена(мъ) [в(ѣ) ты(х) рѣча(х)] не імають вѣры": "А ѿсо(б)но гды звелить жонѣ шы(н)ковати: / то ѣ ще го(р)шѣ в то время начне(т) ревновати. / А нащо(ж) былоѣ муишынкѣ заводити: / понева(ж) не вѣрити або не любити" [5: 112].

Вірш "Ѡ муже(х) упо(р)ныхъ и без ра(з)судныхъ: ко(т)рыѣ ѿ(т)нюдѣ неімѣю(т) любви ку свои(мъ) жена(мъ) звлаща ку че(ст)нымъ не пудо(и)зре(н)нымъ и побожны(мъ)" ставить під сумнів переконання, нібито ставлення Зиновієва до жінок було винятково негативним чи презирливим. У цьому вірші він, хоч і непрямом, апелюючи до послання апостола Павла, де сказано: "Чоловіки – любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї себе" (Єф. 5, 25), обурюється з приводу жорстокого й недовірливого поводження чоловіків з дружинами, які живуть чесно, богобоязливо й благочестиво, ні в чому чоловіка не зраджуючи. Навпаки, така дружина, як сказано в Притчах Соломонових, вінець для чоловіка, і, згідно із спостереженнями Климентія Зиновієва, чоловіка свого "від лихих учинків відвертає". Поет закликає не тільки шанувати й любити таку дружину, а й дослухатися інколи до її порад: "І поражат(ѣ)са жоны надобрыѣ рѣчи: / а бѣоме(р)зского са колоту стерѣчи" [5: 120].

Висновок. Отже, проаналізувавши окремі поезії Климентія Зіновієва, можна зробити такий висновок. З одного боку, автор був "дитям свого часу", як його назвав І. Франко, ченцем-священиком, тому подекуди продовжував мізогінну традицію, висловлюючи думки, типові для Середньовіччя. З іншого боку, поет мав доволі своєрідні погляди на питання шлюбу та жіноцтва, у низці творів він трактує жінку не тільки як другорядну особу, а й як особистість, яка має право на почуття. Це може свідчити про належний рівень освіти, широкий світогляд і поважний життєвий досвід Климентія Зіновієва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Біблія або Книги Святого письма Старого і Нового Заповіту (з мови давньоєврейської й грецької на українську дослівно наново перекладена): переклад Івана Огієнка. Київ, 2007. 1376 с.
2. Білоус П. В. Історія української літератури XI–XVIII ст. Київ, 2009. 424 с.
3. Гійом Левассер де Боплан. Опис України, кількох провінцій Королівства Польського, що простягаються від кордонів Московії до Трансильванії, разом з їхніми звичаями, способом життя і веденням воен. Київ, 2012. 168 с.
4. Возняк М. Чернець-мандрівець Климентій і його вірші. Історія української літератури. 2-е вид., випр.. Львів, 2012. 871 с.
5. Зіновійв Климентій. Вірші. Приповіді посполиті. Київ, 1971. 391 с.
6. Єфремов С. Історія українського письменства. Київ, 1995. 678 с.
7. Ісіченко І. Концепт свободи у поетичному коді Климентія Зіновієва. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. 2018. Вип. 78. С. 11–15.
8. Колосова В. Климентій Зіновійв: Життя і творчість. Київ, 1964. 184 с.
9. Моление Даниила Заточника (подготовка текста, перевод и комментарии Лихачева Д. С). *Памятники литературы Древней Руси: 12 век*. Москва, 1980. С. 389–400.
10. Шевчук В. Климентій Зіновійв та його книга буття українського народу. *Золоте чересло: книга народних ремесел, звичаїв та побуту в Україні, писана Климентієм Зіновієвим, поетом кінця XVII – початку XVIII ст.* Київ, 2009. 336 с.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. *Bibliia abo Knyhy Sviatoho pysma Staroho i Novoho Zapovitu (z movy davnoievreiskoi i hretskoi na ukrainsku doslivno nanovo perekladena) pereklad Ivana Ohiiienka [The Bible or the Books of the Holy Scriptures of the Old and New Testaments (translated from ancient Hebrew and Greek into Ukrainian literally re-translated) (I. Ogienko, Trans). (2007). Kyiv: Ukrainske Bibliine tovarystvo [in Ukrainian].*
2. Bilous, P. V. (2009). *Istoriia ukrainskoi literatury XI–XVIII st. [History of the Ukrainian literature of the XI–XVIII centuries]. Kyiv: VTs "Akademiia" [in Ukrainian].*
3. Hiiom, Levasser de Boplan. (2012). *Opys Ukrainy, kilkokh provintsii Korolivstva Polskoho, shcho prostiahaiutsia vid kordoniv Moskovii do Transylvanii, razom z yikhnyimy zvychaiamy, sposobom zhyttia i vedenniam voien [Description of Ukraine, several provinces of the Kingdom of Poland, extending from the borders of Muscovy to Transylvania, along with their customs, lifestyles and wars]. Kyiv: FOP Stebeliak [in Ukrainian].*
4. Vozniak, M. (2012). *Chernets-mandrivets Klymentii i yoho virshi [The monk-wanderer Clementius and his poems]. Istoriia ukrainskoi literatury*

[*History of Ukrainian Literature*] (2nd ed., rev.). Lviv: World [in Ukrainian].

5. Klymentii, Z. (1971). *Virshi. Prypovisti pospolyti* [Poems. Proverbs of the Commonwealth]. Kyiv: Naukova Dumka [in Ukrainian].

6. Yefremov, S. (1995). *Istoriia ukrainskoho pysmenstva* [History of Ukrainian writing]. Kyiv: Femina [in Ukrainian].

7. Isichenko, I. (2018). Kontsept svobody u poetychnomu kodi Klymentiiia Zinoviieva [The concept of freedom in the poetic code of Clementia Zinoviiev]. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V. N. Karazina – The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University*, 78, 11–15 [in Ukrainian].

8. Kolosova, V. (1964). *Klymentii Zinoviiv: Zhyttia i tvorchist* [Klimentii Zinoviiv: Life and Creativity]. Kyiv: Scientific Thought [in Ukrainian].

9. *Molenie Daniila Zatochnika. Pamiatniki pusskoi literatury: 12 vek.* [The prayer of Daniel Zatochnik. Monuments of Ancient Russian Literature: 12th Century]. (1980). Moscow: Fiction [in Russian].

10. Shevchuk, V. (2009). Klymentii Zinoviiv ta yoho knyha buttia ukrainskoho narodu [Klimentii Zinoviiv and his book of Ukrainian people's existence]. *Zynoviiv, Klymentii. Zolote chereslo: knyha narodnykh remesel, zvychaiv ta pobutu v Ukraini, pysana Klymentiiem Zynoviievym, poetom kintsia XVII pochatku XVIII st.* [Zinoviiv, Klimentii. The Golden Thistle: a book of folk crafts, customs and everyday life in Ukraine, written by Klimenty Zinoviev, poet of the late XVII – early XVIII centuries.]. Kyiv: Art [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії: 26 серпня 2019

Схвалено до друку: 29 листопада 2019